



# افسر و جاسوس J > A c c u s é

کارگردان: رومن پولانسکی (Roman Polanski)  
بر اساس داستانی از: رابرت هریس (Robert Harris)  
آهنگ‌ساز: الکساندر دیپلا (Alexandre Desplat)  
طنز تلخ، توطئه پردازی | فرانسه، ایتالیا | ۱۳۲ دقیقه  
بودجه: ۲۴ میلیون دلار | باکس آفیس: ۱۸,۲ میلیون دلار  
۱۲ نامزدی جوایز César Awards | سال: ۲۰۱۹



**خلاصه‌ی داستان:** افسر و جاسوس، نام رخساره‌ای غم‌انگیز و تاریخی محصول سال ۲۰۱۹ به کارگردانی رومن پولانسکی است. این رخساره در مورد ماجرای دریفوس است. در سال ۱۸۹۴، کاپیتان فرانسوی آلفرد دریفوس به اشتباه متهم به خیانت و در جزیره‌ی شیطان محکوم به حبس ابد شد و...

**بررسی رخساره:** مصداق بارز «هنر بازنشستگی ندارد» را در وجود افرادی امثال کلینت ایستوود و رومن پولانسکی می‌توان یافت. پس این شما و این رومن پولانسکی در آستانه‌ی ۸۷ سالگی! پولانسکی که در زندگی شخصی خود نیز کم حاشیه نداشته‌است؛ از کشته شدن همسر او گرفته تا امتناع از حضور در دادگاه‌های آمریکایی که نتیجه‌ی آن بی‌توجهی منتقدان آمریکایی به رخساره‌های خوب اوست. این بار هم علی‌رغم تحریم داوران برای حضور در افتتاحیه‌ی رخساره او در ونیز، این رخساره در نهایت نادیده نماند و جایزه‌ی ویژه هیئت داوران جشنواره‌ی ونیز را از آن خود کرد. او در رخساره جدید خود نیز به حمایت از هم‌کیشان یهودی خود پرداخته‌است با این تفاوت که در رخساره «پیانست» که معمولاً رومن پولانسکی را با آن می‌شناسیم، شخصیت یهودی در محوریت اصلی داستان قرار دارد. اما در رخساره یک افسر و یک جاسوس شخصیت یهودی به نوعی فرعی محسوب می‌شود و ما با سرهنگ فرانسوی، در اکثر دقایق داستان همراه می‌شویم. نمای نخست دوربین حرف ندارد! جایی که مردم و خبرنگاران و ارتشی‌ها برای عزل درجه‌ی دریفوس حاضر شده‌اند و فریادهای خشمگین «مرگ بر خائن» مردم نشان می‌دهد که رخساره به دنبال عدالت‌خواهی است و شخصیت دریفوس (که از یک روایت تاریخی الهام گرفته شده) نیز فریاد «من بی‌گناهم» سر می‌دهد. گویی که این فریاد از درون خود رومن پولانسکی، به دنبال اتهام‌های همیشگی آمریکایی‌ها به او سر می‌زد. تم همیشگی

پولانسکی برای ثابت بودن دوربین و میزانشن‌های صحیح و فکر شده، بازی خوب شخصیت اصلی داستان به علاوه فضا سازی فوق‌العاده پولانسکی از پاریس باعث می‌شود دو ساعت تمام به فرانسه سفر کنیم.

هر چند در دقایقی ریتم روایت‌گری به دلیل فصل‌هایی از داستان که لزومی به وجودشان نبود، از جمله روابط عاشقانه‌ی شخصیت اصلی یا حضور کمرنگ امیل زولا کند می‌شود، اما تمام این‌ها دلیل نمی‌شود که از تماشای رخساره لذت نبرد. پس دو ساعت چشم‌ها و گوش‌های خود را به شنیدن زبان شیرین فرانسوی و تماشای پاریس زیبا مهمان کنید و به تماشای این فیلم خوب بنشینید.



7,4

پولانسکی یک بار دیگر تلاش در تکرار پیانیست دارد. محتوای تکراری و خسته کننده، میزانشن نسبتاً قدرتمند، بازیگردانی قوی، کاربرد دقیق از رنگ‌ها که در چند نما توانسته بود پالت رنگی فوق‌العاده‌ای ایجاد کند، فیلمبرداری بسیار خوب، همراه همیشگی پولانسکی ادلمن و حتی تدوین دقیق دلوژ بنظر رخساره را فراتر از فرم نمی‌برد و از دیدگاه من شکستی فیلمنامه‌ای برای پولانسکی محسوب می‌شود.